

Encomium in gloriosos martyres, qui in toto mundo martyrium sunt passi

Ἐγκώμιον εἰς τοὺς ἐνδόξους Μάρτυρας τοὺς ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ μαρτυρήσαντας

Φαιδρὰ καὶ ἐπέραστος ὑπάρχει διαπαντὸς καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων· ὥστε καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα εἰς τὸν ὅμοιον αὐτῶν ζῆλον, κατὰ μίμησιν αὐτῶν τὸν Θεὸν ἀγαπήσαι. Πυρὸς γὰρ σφοδρότερον ἐμπίπτει ταῖς καρδίαις, καὶ πείθει καταφρονεῖν τοῦ κόσμου τοῦ ματαίου καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ τερπνῶν, βιωτικῆς βλαβερᾶς συνηθείας, καὶ γονέων ἀγάπης, καὶ ἀδελφῶν εὐνοίας, γυναικός τε καὶ τέκνων μερίμνης, καὶ κτήσεως ἀπάσης. Μετάρσιον ἡμῶν τὸν νοῦν ἀπεργάζεται, καὶ πτεροῖ τὸν λογισμὸν ἐκ πάντων τῶν γηϊνῶν πρὸς τὰ ἐπουράνια, καὶ συγχορευτὰς αὐτοὺς Ἀγγέλων ἀποτελεῖ· ἐντεῦθεν δὲ παρεστάναι τῷ θεῷ θρόνῳ 164 τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἐν σώματι ὄντας μιμεῖσθαι ἀσωμάτων, καὶ ἐν γῆ βαδίζοντας φρονεῖν τὰ οὐράνια. Οὕτω γὰρ καὶ Παῦλος, ὁ τῶν ἔθνῶν διδάσκαλος, παραινεῖ γράφων, ὥστε τὰ ἄνω φρονεῖν, ὅπου ἐστὶν ὁ Χριστὸς ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ. Ὅσοι οὖν ὀλοψύχως προσέρχονται τῷ Χριστῷ, καὶ πᾶσαν τὴν μέριμναν αὐτῶν ἐπιρρίπτουσιν, οὐκέτι ὀφείλουσιν ἰδίους θελήμασιν, οὔτε σαρκὸς ἡδοναῖς ἐξακολουθεῖν λοιπόν, οὔτε δελεάζεσθαι σωματικοῖς πάθεσιν. Ὁ γὰρ Θεῷ πιστεύσας οὐκ ὀφείλει διστάζειν, ὡς μέλλον ὑστερεῖσθαι ἐν τῇ αὐτοῦ δουλείᾳ· ὁ γὰρ ὀλιγόπιστος ὡς ἄπιστος κρίνεται, μὴ ἔχων τὴν ἐλπίδα βεβαίαν τῷ Θεῷ. Οὕτω γὰρ οἱ μάρτυρες ὀλοψύχως ἑαυτοὺς ἐξέδωκαν τῷ Θεῷ ἐξ ὅλης καρδίας, ὡς καταφρονεῖν λοιπόν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου καὶ πάσης τῆς δυσμενοῦς ἀπειλῆς τῶν τυράννων, ἔτοιμοι εἰς αἰκισμοὺς καὶ βασάνων ἀνάγκας καὶ παντὸς τοῦ σώματος διαφόρους στρεβλώσεις, τοὺς νώτους ἔδωκαν εἰς πληγῶν κατατομάς, ἰνῶν τε καὶ μυελῶν πολυτρόπους συγκοπάς· διόπερ οἱ ἀσεβεῖς τῶν τυράννων ὑπουργοί, αἰμοχαρεῖς τε ὄντες καὶ λίαν φονιώδεις, λαβόντες τοὺς ἁγίους διέσπων ταῖς μὰ 165 στιξι, τοῖς δὲ ὄνυξι τὰς πλευρὰς ἐντόμως κατασπώντες· ἔπειτα μολυβίσιν, ἀνελεῖ τῷ θυμῷ, τὰ μετάφρενα αὐτῶν ἀφειδῶς συνέθλων, τοῦ στήθους τὸν σύνδεσμον ὀξέσιν ὀβελίσκοις βρύκοντες ἐμέριζον ὡς θῆρες ἀνήμεροι, καὶ ταῖς μασχάλαις αὐτῶν σφαίρας πεπυρωμένας προσάγοντες, ἔκαιον ἐν πολλῇ ὠμότητι· τοὺς μηροὺς σὺν τοῖς νεύροις ξίφεσιν ἀνατέμνοντες, τοὺς τῶν φλεβῶν ὀχετοὺς μαχαίραις ἀνέσχιζον, καὶ οὐκ ὑπέλειπον ἐν μέλος ἀτιμώρητον· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ὀστᾶ συνέτριβον ἐκμανῶς. Διὰ τοῦτο ἔλαβον δύναμιν παρὰ Θεοῦ, ὥστε πάντα γενναίως ὑπομεῖναι τὰ πάθη, καὶ ἀνάληγοι ἦσαν πρὸς πᾶσαν μεθοδείαν, ὡσπερ ἐν ἄλλοτρίοις τοῖς σώμασι πάσχοντες· μᾶλλον ἐπεμβαίνοντες τοῖς κολάζουσιν εὐθαρσῶς καὶ εἰς μείζονα θυμὸν ἐξεγείροντες αὐτούς, λέγοντες, εἰ ἔχετε δεινότερας βασάνους, προσαγάγετε ἡμῖν· αὐταὶ γὰρ οὐδὲν εἰσιν. Ὅθεν ἐμπιμπράμενοι καὶ τῷ θυμῷ ζέοντες, ὡς θῆρες ἀνήμεροι, κατ' αὐτῶν ὠρύοντο, τοῖς δημίοις κράζοντες σφοδρότερος αἰκίζεῖν τὰ ἅγια σώματα τῶν ἁγίων ἀθλητῶν. Οἱ δὲ ἀντεφθέγγοντο πάλιν τοῖς ἡγεμόσι· ποῦ γὰρ εἰσιν ἀπειλαὶ τῶν κολάσεων ὑμῶν; Τὸ γὰρ πῦρ ὑμῶν ψυχρὸν, αἱ βάσανοι ἀδρανεῖς, οἱ τύπτοντες 166 ἄτονοι, τὰ ξίφη ξύλα σαθρά. Οὐδὲν ἔχετε ἴσον τῇ προθυμίᾳ ἡμῶν. Πλείονα παθεῖν ἡμεῖς ἔτοιμοι ἰστάμεθα. Τούτου χάριν θανόντες, ὡς ζῶντες ἐνεργοῦσι, νοσοῦντας ἰώμενοι, δαίμονας ἐλαύνοντες, καὶ πᾶσαν πονηρίαν τῆς αὐτῶν τυραννίδος δραπετεύειν ποιοῦντες τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου· σύνεστι γὰρ πάντοτε τοῖς ἁγίοις λειψάνοις χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πάντα θαυματουργοῦσα. Ἐπειδήπερ ἀνδρείως Χριστὸν ὠμολόγησαν ἐνώπιον ἀνθρώπων ἐν πολλῇ ὑπομονῇ, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀνεκήρυξεν αὐτούς, ἐνώπιον τοῦ

Πατρὸς καὶ τῶν Ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετο αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδεν, ἃ οὔτε οὖς ἤκουσεν, οὔτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου θνητοῦ ἦλθεν, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι. Τί γὰρ πλεῖον θέλομεν τῷ λόγῳ παραδηλοῦν; Συγκληρονόμους ἑαυτοῦ ἐποίησεν αὐτούς. Ἡ δὲ κληρονομία ποία ἐστὶ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔγωγε νομίζω, ὅτι οὐδεὶς ἀγνοεῖ· οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς· τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, καὶ ὁ θρόνος τῆς δόξης· ἡ γῆ τῶν πραέων, καὶ πᾶς ὁ παράδεισος· τὰ δένδρα τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ ἡδιστος καρπός. Ταῦτά 167 ἐστὶ τὰ κτήματα τοῦ Χριστοῦ Βασιλέως, καὶ προσεπιτούτους ἕτερα μυριοπλασίονα, ὧν ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν καὶ τὰς ὀνομασίας, διότι ἀθέατα ὑπάρχουσιν ἀνθρώποις. Τρισμακάριοί εἰσιν ἅπαντες οἱ Ἅγιοι, ὁποίας κληρονομίας μέλλουσιν ἀπολαύειν, καὶ τῆς μετὰ Χριστοῦ αἰεὶ συνδιατριβῆς, τοῦ ὑπεραστράπτοντος τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον· οὗ ἀνεκδιήγητος ἡ δόξα τῆς οὐσίας, καὶ ἀνεξιχνίαστος ἡ μεγαλοπρέπεια, καὶ ἀνεξερεύνητος ἡ τῆς οἰκονομίας φανέρωσις τῆς ἐπὶ γῆς ἐνανθρωπήσεως. Ὁ τέλειος χαρακτήρ τοῦ γεννήσαντος αὐτόν, καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, καὶ πάντων δημιουργός· ὁ τῶν ὁμολογητῶν ἄσειστος θεμέλιος· ὁ τῶν ἀθλούντων στέφανος καὶ νικούντων βραβευτής· ὁ Θεὸς ὁ ἰσχυρὸς καὶ ἄρχων τῆς εἰρήνης· ὁ τοῦ ἄδου σκυλευτῆς καὶ νεκρῶν ζωοποιός. Αὐτὸς ἐκραταίωσε τοὺς ἁγίους Μάρτυρας νικῆσαι τῶν τυράννων τὰς ἀπανθρώπους ἐπινοίας. Αὐτὸς περιέθηκε πᾶσαν τὴν πανοπλίαν τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον, περιφράξας πάντοθεν θυρεῶ πίστεως, καὶ θώρακι ἀγάπης, <καὶ> γνώμης στερρότητι· περιζώσας τε αὐτοὺς μαχαίρᾳ τοῦ Πνεύματος, ἐν ἧ καὶ κατέτεμνον τοῦ Ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν, τοὺς ναοὺς 168 τῶν εἰδώλων ἐκ βάθρων ἀνέσκαψαν, καὶ συνέτριψαν ξόανα ὡς κόνιν λεπτοτάτην, ἀνέτρεψαν τεμένη καὶ θυσιαστήρια ἀκαθάρτων θυσιῶν καὶ σπονδῶν παρανόμων· καὶ τοὺς ἐναγεῖς αὐτῶν πρεσβυτέρους πυριφλέκτους ἅμα καὶ τοῖς νεωκόροις πεποίηκεν ὁ Χριστός· καὶ τοὺς τῶν ἀπατηλῶν ἀγαλμάτων δαίμονας ἐκδιώξας ἀπ' αὐτῶν, γεέννη παρέδωκε. Θεωροῦντες δὲ ταῦτα οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες οὕτως ἐνεργούμενα τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, μείζονα προθυμίαν ἐλάμβανον τοῦ πάσχειν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, καὶ αὐτόχειρες λοιπὸν ἔστρεφον τὰ εἴδωλα, συντρίβοντες εἰς τὴν γῆν πάντα τὰ βδελύγματα· καὶ ὅπου εὔρισκον ἄγαλμα ἰδρυμένον λίθοις κατακλῶντες εἰς βόρβορον ἔρριπτον, εἰς αἰσχύνην ἐσχάτην καὶ γέλωτα τῶν σεβομένων αὐτὰ καὶ προσκυνούντων αὐτά· λέγοντες τοῖς ἀνόμοις ἄρχουσι καὶ τυράννοις· ἴδου τὰ σεβάσματα ὑμῶν τὰ ἀναίσθητα καὶ κωφὰ καὶ ἀσθενῆ, <τὰ> τυφλὰ καὶ ἀκίνητα, οἷς ὑμεῖς λατρεύετε· ἀλάλοισ οἱ λογικοί· οὐς ὁ Θεὸς ἐτίμησε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, ἵνα ἐπιγινώσκητε τὴν αὐτοῦ δυναστείαν, καὶ αὐτῷ λατρεύητε μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῆτε καθ' ἑκάστην· αὐτὸς γάρ ἐστι Θεὸς ἄναρχος καὶ κραταῖός, 169 φοβερὸς καὶ δυνατός, ἔνδοξος καὶ ἀόρατος. Ἀφέντες δὲ προσκυνεῖν τὸν ποιήσαντα ὑμᾶς, τῇ κτίσει λατρεύετε εἰς παροξυσμὸν αὐτοῦ. Ἦλιον ἐποίησεν εἰς φαῦσιν τῆς ἡμέρας, ἵνα ἀπολαύοντες τοῦ φωτὸς καὶ τῆς θερμῆς, τὸν τούτου δημιουργὸν δοξάζητε πάντοτε, τὸν παρέχοντα ὑμῖν τὴν τούτων ἀπόλαυσιν· ὑμεῖς δέ, ὡσπερ τυφλοί, ἀφέντες τὸν κτίσαντα, τῷ ποιήματι αὐτῷ μᾶλλον ἐσεβάσθητε. Ὁμοίως τὴν σελήνην δι' ὑμᾶς ἐποίησεν ὁ σοφὸς δημιουργὸς εἰς δαδουχίαν τῆς νυκτός· ὑμεῖς δέ, ὡς ἄφρονες, καὶ ταύτην ἀντὶ Θεοῦ λογισάμενοι εἶναι, αὐτῇ λατρεύετε. Ὁ δὲ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς μακροθύμως ἔφερεν, ἐκδεχόμενος αἰεὶ τὴν πάντων ἐπιστροφὴν, μὴ θέλων τὸν θάνατον τῶν ἀμαρτωλῶν ποτε· ἀλλ' ἐκδεχόμενος τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν, [καὶ] βοᾷ διαπαντός, λέγων· δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κεκοπιακότες ἐν τοῖς παραπτώμασι, καὶ οἱ πεφορτισμένοι φορτία δυσβάστακτα τῶν ἀθέσμων πράξεων καὶ ἡδονῶν σαρκικῶν, καὶ ἀναπαύσω ὑμᾶς ἐν τρυφῇ αἰωνίᾳ, διδοὺς ὑμῖν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν ὑμῶν· καὶ γέννησθε υἱοὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας, καὶ συναναπαύσησθε πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς μου. 170 Ταῦτα εἰς ἐπιστροφὴν

παρήνουν οἱ Μάρτυρες τοῖς ἀνόμοις, εἰ βούλοιντο σωθῆναι. Οἱ δὲ ματαιόφρονες ἐμυκτήριζον αὐτούς, λοιδοροῦντες ἀσεβῶς τὰς αὐτῶν παραινέσεις, ὅτι εἰς κακότεχνον ψυχὴν καὶ δαιμονιώδη οὐκ εἰσελεύσεται σοφία καὶ σύνεσις. Οἱ δὲ Ἅγιοι πάντα ἔλεγον καὶ ἐποίουν εἰς ἐπιστροφὴν αὐτῶν, καίτοι μαστιζόμενοι· πληροῦντες τὸ λόγιον τοῦ ἑαυτῶν Δεσπότη· ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, ὅπως ὁμοιωθῆτε τῷ Πατρὶ τῷ ἐμῷ οὐρανίῳ, ὄντες ἀμνησικάκοι καὶ πᾶσιν οἰκτίρμονες. Μακάριοι οὖν ἐκεῖνοι οἱ τοῦ Χριστοῦ ἀθληταί, οἱ τοῦ φωτὸς μέτοχοι καὶ τῆς ζωῆς τῆς αἰωνίου, οἱ στύλοι τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης σύνδεσμοι, οἱ ζῶντες θεμέλιοι καὶ πάντα συνέχοντες, οἱ υἱοὶ τῆς σεμνῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οἱ πύργοι τῶν βάρων τῆς ἐπουρανίου Σιών. Οὗτοι νῦν φαιδρύνουσι τὴν Νύμφην τοῦ Σωτῆρος. Οὗτοι καλλωπίζουσι τὴν ταύτης εὐπρέπειαν. Οὗτοι κατακοσμοῦσι κόσμῳ τινὶ νοητῷ, καθάπερ βασίλισσαν, τὴν ὡραίαν Ἐκκλησίαν, ἢ καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκ δεξιῶν στίλβουσα, περικεκοσμημένη ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ τῶν ποικίλων ἀρετῶν τοῦ ἰδίου Δεσπότη, αἰὲ λαμπρυνόμενη τῇ αἴγλῃ τοῦ Πνεύματος, ὑπερεξαστρά 171 πτούσα ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ αἰσθητοῦ ἡλίου· ἔτι καθ' ὑπερβολὴν μυριοπλασίως πᾶσαν ὑπερβαίνουσα ἐννοίαν ἀνθρωπίνην τὸ φθέγγος. Ταύτης δὲ νυμφαγωγός ἐστὶν ὁ θεσπέσιος ἀπόστολος Παῦλος, ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων, ὁ πρότερον μὲν πορθῶν καὶ ληλατῶν αὐτήν, ζῆλον ἔχων τοῦ Νόμου, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Σαῦλος δὲ λεγόμενος, τὰ πάντα ἐπλήρωσε σάλου καὶ ταραχῆς καὶ πολλῆς συγχύσεως, σύρων τε καὶ μαστίζων ἅπαντας τοὺς σεβομένους Χριστόν, παρεδίδου δεσμίους εἰς φυλακάς, ἀπειλῆς τε καὶ φόβου ἐμπνέων ἀνεικάστου κατὰ τῶν τὸ κήρυγμα καταγγέλλειν θελόντων, καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις περιεργαζόμενος, καὶ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἀνιχνεύων, μή που τις εὐρεθῆ τὸν Χριστόν ὀνομάζων. Οὕτως εἶχεν ἀπεχθῶς καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἡδύ τε καὶ ποθεινόν, τὸ σῶσαν ἐκ πλάνης τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Σφόδρα δὲ χαλεπαίνων τοῖς τοῦ Λόγου μαθηταῖς, πτεροῦται ἐπιστολαῖς ταῖς παρὰ τῶν ἀρχιερέων, ὅπως, ἐάν τινας εὕρη Χριστόν ὀνομάζοντας, ἄνδρας τε καὶ 172 γυναῖκας, δεσμεύσας παραδῶ τιμωρηθησομένους παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, καὶ θανάτου πρόστιμον μέλλοντας ὑφίστασθαι. Οὐρανόθεν δὲ κληθεὶς παρὰ τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, ἐπεσχέθη τοῦ δρόμου, ὃν κακίστως ἔτρεχε· Σαῦλε, Σαῦλε, γάρ φησιν, ἴνα τί με διώκεις, ἀγνοῶν τὴν δύναμιν τῆς ἐμῆς ἐξουσίας; Ἐπεχε οὖν τὸ λοιπὸν τοῦ ἀκαίρου σου ζήλου, καὶ παῦσαι τοῦ διώκειν τοὺς ἐμὲ προσκυνοῦντας. Ὁ δὲ Σαῦλος τυφλωθεὶς τὰς ὄψεις τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ ἀνεικάστου φωτὸς τοῦ λαλοῦντος πρὸς αὐτὸν ἐν νεφέλῃ φωτεινῇ, ἐνεὸς γενόμενος ἔκειτο. Ἀνεωγμένων τοίνυν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, οὐδένα ἐθεώρει τῶν συμπορευομένων. Δεξάμενος γὰρ λόγον, ὡς ἰχθὺς τὸ ἄγκιστρον, ἀνελκύσθη τοῦ βυθοῦ. Ἐτυφλώθη χρησίμως· καὶ τῆς λαμπρότητος τοῦ βίου καὶ τῶν ἰουδαϊκῶν ἐθῶν ἀπαλλαγείς, ἔκτοτε ἠκολούθει τῷ Χριστῷ· καὶ ἐν κολυμβήθρα τῶν γλυκερῶν ναμάτων ἐμβληθεὶς, ἀνέβλεψε τῇ Χριστοῦ ἐπικλήσει· καὶ Παῦλος μετακληθεὶς παρέσχε τὴν ἄνεσιν τοῖς τοῦ Χριστοῦ μαθηταῖς· καὶ κῆρυξ ἀσφαλῆς, καὶ στύλος τῆς πίστεως 173 ἐδραῖος γενόμενος, συνεβίβαζεν αἰὲ αὐτὸν εἶναι τὸν Χριστόν, ὀλίγον ὕστερον καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ὑπερβολῇ ἀγάπης παρέδωκεν. Οὕτω γὰρ ἐπόθησεν ὀλοψύχως αὐτόν, ὡς ὄλον ἐπιδοῦναι τοῖς κινδύνοις ἑαυτόν· καὶ θέλων ἐνδείξασθαι τὸν ἔρωτα τοῦ πόθου, ὄνπερ ἔσχε πρὸς αὐτόν, οὕτω πᾶσιν ἔγραφε· τίς ἡμᾶς χωρίσαι δύναται ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης σώματος, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα; Καὶ ἀπηρίθμησε, λέγων· οὔτε ἄγγελοι, οὐκ ἀρχαί, οὐ δυνάμεις, οὐχ ὕψωμα, οὐ βάθος, οὔτε κτίσις ἕτερα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Τίς δύναται νῦν εἰπεῖν, ὅτι οὕτως ἀγαπᾷ τὸν ποιήσαντα ἡμᾶς καὶ σώζοντα; Τίς οὕτως ὀλοψύχως καταφρονεῖ τοῦ βίου, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ εὐχερῶς ἀφίσταται; Τίς ἄρα

εὐρίσκεται ἀνώτερος τῶν παθῶν καὶ τῆς κενοδοξίας διαφεύγων τὰ δεσμά; Τίς δὲ ἀπετάξατο παντελῶς καὶ αὐταῖς ταῖς σκιαῖς τῶν πραγμάτων, καὶ πάντα καταλιπὼν, τὸν σταυρὸν ἐβάστασε τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος ἐνεργεῖ ἀποφάσει τοῖς θέλουσιν ἀκούειν· εἴ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ὑπάρ 174 χουσιν αὐτῶ, οὐκ ἔστι μου μαθητής. Κἂν βραχύτατόν τι τῆς οὐσίας κατέχει παρ' ἑαυτῶ, καὶ οὕτως ἀμαρτάνει· οὐ γὰρ ἀπετάξατο παντελῶς τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐν δυσπιστίᾳ καὶ δισταγμῶ προσῆλθε. Δεῖ τοίνυν τὸν τοιοῦτον ἀρνήσασθαι ἑαυτόν, καὶ λαβόντα τὸν σταυρὸν ἀκολουθεῖν τῷ Χριστῷ. Ὡς γὰρ ὁ ἠλωμένος τὸ σῶμα ἐν τῷ σταυρῷ οὐ δύναται βαστάσαι τίποτε, οὕτω καὶ ὁ σταυρώσας ἑαυτόν τοῖς τοῦ κόσμου, μηδὲν ἐπισυρέσθω τῶν τοῦ βίου πραγμάτων, ἵνα μὴ ὁμοιωθῆ ἐν τούτῳ Ἄνανία καὶ τῇ αὐτοῦ γυναικί, ὡς κλέψασι τὰ τοῦ Θεοῦ. Οὕτω γὰρ κατὰ πάντα ἐχώρισεν ἑαυτόν τῶν τοῦ βίου πραγμάτων ἀπόστολος Παῦλος, ὡς λέγειν τε καὶ γράφειν· ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, κἀγὼ αὐτὸς παντελῶς τῷ κόσμῳ ἐσταύρωμαι· καὶ ἠγοῦμαι τὰ πάντα ὡσπερ τὰ σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω, ὅνπερ καὶ ἠγάπησα. Τοῦτον μιμησάμενοι οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες, ἑαυτοὺς ἐπέδωκαν εἰς πᾶσαν τιμωρίαν, ἀφορῶντες εἰς αὐτὸν τὸν σοφὸν διδάσκαλον, τὸν τοῦ πολέμου τούτου ἀρχηγὸν καὶ νικητὴν, ὃς γέγονεν ὁδηγὸς πᾶσι τοῖς βουλομένοις τῆς αἰωνίου ζωῆς εὐρεῖν 175 τὴν ἀπόλαυσιν. Καὶ προθύμως παθόντες μεθ' ὑπομονῆς πολλῆς, ἰδοὺ μακαρίζονται εἰς αἰῶνας αἰώνων. Καὶ γὰρ χρεωστοῦμεν ἅπαντες ὑμνεῖν μετ' ἐγκωμίων τὰ ἄθλα τῶν Ἁγίων, ὅτι ἠγωνίσαντο γενναίῳ φρονήματι Θεὸν ἐξιλεώσασθαι, τῷ οικείῳ αἵματι ἱλαστήριον ἡμῶν ἀπάντων γενόμενοι, ὀλοκαυτώματα [ἑαυτοὺς] ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς ἀρνία ἄκακα, ἄσπιλά τε καὶ ἄμωμα, ἀπαρχὴ γενόμενοι ὑπὲρ παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς θυσίαν εὐάρεστον σὺν πολλῇ εὐωδίᾳ Θεῷ προσάγοντες, ἔχοντες ὑπόδειγμα τοὺς γενναίους τρεῖς Παῖδας τοὺς τοῦ Νόμου φύλακας καὶ τοῦ Θεοῦ κήρυκας· μεθ' ὧν ἀνυμνήσωμεν τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.